

1

Sofia

Het belletje van de winkeldeur rinkelde vrolijk. Mimoun stapte naar binnen en bracht een gure wind met zich mee, ook al had de zon vanochtend besloten om zich weer eens te laten zien.

Het was begin december en de Rue des Abbesses was op dit vroege tijdstip nog uitgestorven. Ook de meeste winkeltjes waren nog gesloten, met uitzondering van het mijne en Toby's koffiebar aan de overkant van de straat. Ik vond het heerlijk om de dag zo in alle rust te beginnen. Alleen zou die rust niet lang meer duren, want over een halfuurtje zaten de verwarmde terrassen weer vol mensen, genietend van een Frans ontbijt, dat meestal bestond uit koffie, een croissant en een warme baguette met boter en jam. En het zou de komende weken alleen maar drukker worden in de stad, want ieder jaar leek het of de hele wereld Parijs in kerstsferen wilde zien.

Mimoun duwde met zijn voet de deur in het slot en liep met een doos vol boodschappen direct door naar de proeverij waar hij hem met een klap op een van de bistrotafeltjes zette dat daardoor vervaarlijk begon te wankelen.

Ik legde de slinger van dennentakken, waarin goudkleurige kerstballen hingen, voorzichtig op de grond en liep naar het gedeelte van de winkel waar de proeverij zich bevond.

'Wat heb je veel gekocht,' zei ik, terwijl ik nieuwsgierig in de doos gluurde.

'Het zijn de boodschappen voor twee dagen, het is nu veel te

koud om iedere dag naar de markt te gaan.’

Mimoun rilde overdreven, trok zijn handschoenen uit en blies op zijn vingers.

Ik begon te lachen en keek hem spottend aan.

‘Aansteller. Zo koud is het echt nog niet, jij bent gewoon niets gewend.’

‘Niets gewend?’ zei hij, terwijl hij zijn jas uittrok. ‘Vergeet niet dat ik oorspronkelijk uit een land kom waar de zon altijd schijnt, dus de warmte zit in mijn genen. Ik begrijp echt niet waarom jullie naast die kou ook nog zitten te popelen om sneeuw.’

‘Omdat Parijs in de sneeuw de meest romantische plek op aarde is!’ riep ik uit. ‘En omdat we dan ongegeneerd iedere dag een *chocolat chaude* kunnen drinken. Met een taartje erbij natuurlijk,’ voegde ik eraan toe.

Mimoun dook tussen de boodschappen, pakte er een doosje uit en reikte het me aan.

‘Uw wens is mijn bevel, *mademoiselle*,’ zei hij knipogend.

‘Wat is dat?’ vroeg ik quasi verbaasd, alsof ik niet direct het doosje van de patissier had herkend, zelfs nog voor ik het logo had gezien.

‘Kijk maar,’ zei Mimoun.

Voorzichtig opende ik de verpakking en zag vier glanzende eclairs van Stohrer, de oudste patisserie van Parijs, die op een rij lagen te stralen.

‘Chocolade, karamel, pistache en mokka,’ somde Mimoun de smaken op. ‘Twee voor ons en de andere zijn voor jou en Jean-Luc vanavond.’

‘Wat lief van je,’ mompelde ik en ik voelde hoe mijn wangen begonnen te gloeien.

Nog steeds moest ik eraan wennen dat Mimoun altijd precies wist waar ik behoefte aan had. Hij was nu bijna negen maanden

bij me in dienst en ik was het lot nog steeds dankbaar dat hij op die zonnige lentedag in maart, tijdens de opening van mijn proeverij, de winkel was komen binnenwandelen om me te vertellen dat hij mijn nieuwe bovenbuurman werd. De proeverij die al vanaf dag één liep als een trein en waar ik ontzettend trots op was.

Ondertussen waren mijn *amuse-bouches*, taartjes en versgebakken brood een begrip in de buurt. Niet alleen de locals wisten La Petite France de Sofia te vinden, ook bij veel toeristen stond mijn winkel en proeverij op de kaart. Ik genoot zo om hier dagelijks mee bezig te zijn, ook al had ik de tijd die het me kostte om naast een delicatessenwinkel ook nog een proeverij te runnen enorm onderschat. Gelukkig was daar dus Mimoun geweest, – ooit chef-kok in Parijs, maar door de stress die dat met zich meebracht op zoek naar een nieuwe invulling van zijn leven – zonder hem had ik het nooit gered. En toen Amabelle, mijn hulpje, dat na jaren bij me in dienst te zijn geweest, verhuisde naar een ander deel van Frankrijk, was zijn hulp nog meer dan welkom.

Ondertussen waren Mimoun en ik volledig op elkaar ingespeeld. We hadden aan een half woord genoeg, waardoor zowel de winkel als de proeverij als een geoliede machine liepen, zelfs nu de drukste tijd van het jaar was aangebroken.

‘Nou dromer, waar blijft die chocolat chaud?’ haalde Mimoun me uit mijn gedachten. ‘Belofte maakt schuld.’

‘Ja, ja,’ zei ik met een knipoog. ‘Het komt eraan, niet zo ongeduldig.’

Lachend nam ik plaats achter de counter waar het fornuis zich bevond. Ik pakte een pak melk uit de koelkast, goot deze in een pannetje en zette het op het vuur.

Mimoun liep ondertussen terug naar de winkel en draaide het bordje om dat aan de lavendelblauwe deur hing, waarop

stond geschreven dat we gesloten waren, maar om tien uur weer opengingen. Deze pauze van een halfuur was Mimouns idee geweest voor de wintermaanden. In het begin had ik flink geprotesteerd tegen het invoeren van deze nieuwe regel, want ik was altijd open, maar Mimoun had gezegd dat dit halfuurtje pauze tijdens doordeweekse dagen me rust zou geven. We konden dan even opladen om de rest van de dag aan te kunnen, vooral omdat we 's ochtends al om zeven uur begonnen met bakken.

En Mimoun had gelijk gehad. Tijdens deze welverdiende pauze zaten we vaak wat te brainstormen over wat we konden veranderen om de winkel nog aantrekkelijker te maken, wisselden we nieuwe ideeën uit voor recepten of maakten we plannen voor het nieuwe seizoen dat eraan kwam. Om de vaste klanten hoefde ik me geen zorgen te maken, die wisten precies wanneer ik gesloten was en kwamen gewoon op een ander tijdstip om hun inkopen te doen.

De melk was ondertussen warm en ik legde er voorzichtig een paar dikke brokken pure chocolade in. Ik roerde totdat de chocolade gesmolten was, waarna ik nog een eetlepel bruine suiker toevoegde. Toen die helemaal was opgelost, goot ik de warme drank in twee grote mokken en kwam achter de counter vandaan. Mimoun had twee bordjes klaargezet en hield me het doosje met eclairs voor zodat ik eerste keus had. Ik zette de mokken op tafel en pakte de éclair met pistachevulling uit het doosje.

‘Dat dacht ik al,’ lachte Mimoun.

‘Pistache en chocolade, de perfecte combinatie,’ zei ik met een glimlach.

We namen tegenover elkaar plaats aan het tafeltje. Ik vouwde mijn beide handen om de warme mok. Verrukt snoof ik met gesloten ogen de geur van de chocolade op en bracht de mok naar mijn mond. Toen ik het bruine goud op mijn lippen proefde,

nam ik gretig een slok. Een smaakexplosie volgde en ik zuchtte van genot.

Ik opende mijn ogen weer en zag hoe Mimoun me met half-open mond zat aan te staren. Snel zette ik de mok neer.

‘Wat?’ vroeg ik, verlegen onder zijn blik.

Mimoun sloot zijn mond en slikte.

‘Niets,’ zei hij met schorre stem. ‘Ik ben alleen iedere keer weer verrast hoe jij zo intens van smaken kunt genieten, ook al gaat het maar om een eenvoudige warme chocolademelk.’

Hij nam nu zelf ook een slok en kreunde. ‘*Oh là là*, wat is hij goed.’

Ik begon te lachen. ‘En dan zeg je wat van mij. Ik heb nog nooit een man ontmoet met zulke verfijnde smaakpapillen.’

Met beide handen pakte ik de éclair op en nam een grote hap. De zachte pistachevulling smolt in mijn mond en de knapperige fondant boven op het taartje was een mooie tegenhanger.

‘Ooit kan ik ook zulke goede eclairs bakken,’ mijmerde ik hardop. ‘Dan verzin ik nieuwe smaken en open ik een eigen patisserie.’

‘Natuurlijk, Sofia,’ zei Mimoun hoofdschuddend. ‘Alsof je daar tijd voor hebt.’

Mimoun boog voorover, stak zijn hand uit en wreef zacht met een duim over mijn rechtermondhoek. Ik deinsde terug.

‘Rustig maar, knoeier,’ zei hij en hij likte de vulling die op mijn mondhoek had gezeten van zijn duim.

Snel legde ik de éclair terug op het bordje. Ik wist even niet waar ik kijken moest na dit intieme gebaar. Om mijn ongemakkelijkheid te verbergen pakte ik een servet uit de houder en veegde er grondig mijn mond mee schoon, terwijl ik opstond en de rest van de éclair liet liggen.

‘Ga je alweer aan de slag?’ vroeg Mimoun verbaasd. ‘We hebben toch geen haast?’

‘Dat weet ik,’ zei ik zonder Mimoun aan te kijken. ‘Alleen ben ik opeens dat ik Jean-Luc ben vergeten te vragen of hij straks bloemen wil kopen voor in huis. Dat vinden we zo gezellig, vooral in de winter.’

Ik greep mijn telefoon van de tafel en appte Jean-Luc.

Ondertussen sloeg Mimoun zijn chocoladedrank achterover en stond ook op. Hij deed zijn schort voor, pakte de doos met boodschappen en begon deze in een razend tempo uit te pakken.

Toen ik klaar was met appen en mijn ongemak weer wat was gezakt, draaide ik me verontschuldigend naar Mimoun toe. ‘Sorry dat ik niet even bij je bleef zitten. Dat was niet heel gezellig van me.’

‘Maakt niet uit,’ antwoordde Mimoun kortaf, terwijl hij stug doorging met uitpakken. ‘Laten we maar weer aan het werk gaan. Doe jij de deur open?’

Ik keek Mimoun aan en snapte niet waarom de sfeer opeens leek te zijn omgeslagen. Zou hij gemerkt hebben dat ik me oncomfortabel had gevoeld bij zijn aanraking? Maar dat was toch niet gek? Ik werd nooit door iemand anders aangeraakt dan Jean-Luc.

Alsof Mimoun voelde dat ik naar hem keek, draaide hij zijn hoofd naar me toe. Hij glimlachte.

‘Wat sta je daar nou?’ vroeg hij plagend. ‘Aan het werk jij!’

‘Rustig aan, hè,’ lachte ik opgelucht. ‘Ik ben nog altijd je baas. Ruim jij nu maar alles op, dan ga ik verder met de kerstversiering.’

‘Tot uw orders, *madame*. Dat het maar een productieve dag mag worden.’

2

Chloe

Met twee nieuwe boeken onder mijn arm liep ik met grote passen de Shakespeare and Company uit, richting Guillaumes boekenkraam. Ik had weer veel te lang staan kletsen met Sylvia, de eigenaresse van deze heerlijke boekwinkel, die te vinden was aan de Seine en een prachtig uitzicht had op de Notre-Dame.

Ik liep onder de kerstlichtjes door die de twee kersenbomen voor de winkel met elkaar verbonden. De lichtjes verspreidden een zacht schijnsel en ook in de etalage van de winkel was duidelijk te zien dat de kerst eraan kwam. Tussen de boeken lagen verse dennentakken waarin schattige boekornamentjes hingen en boven dat alles bungelden kerststerren aan touwtjes.

Nog steeds moest ik mezelf knijpen of ik niet droomde dat ik hier nu kind aan huis was. In de lente van dit jaar had ik deze boekwinkel voor het eerst bezocht nadat het jarenlang op mijn bucketlist had gestaan en ik kon wel zeggen dat deze plek mijn leven een geheel nieuwe wending had gegeven.

Glimlachend keek ik naar de overkant van de boulevard waar de persoon die medeverantwoordelijk was geweest voor deze omslag in mijn leven met een serieus gezicht naar zijn boeken stond te staren en er hier en daar een paar verplaatste. Als Guillaume er toentertijd niet op had aangedrongen dat ik bij hem in zijn boekenstal thee moest komen drinken, dan had ik nog steeds in Londen gewoond met Peter, in plaats van in Parijs, de meest romantische stad ter wereld.

Alsof Guillaume wist dat ik hem gadesloeg, draaide hij zich om, waarna er een lach van oor tot oor op zijn gezicht verscheen.

Met een hart dat zo groot werd dat het wel leek te ontploffen, snelde ik de boulevard over en stortte me in Guillaume's armen die hij wijd voor me openhield, alsof we elkaar een week niet hadden gezien.

‘Waar bleef je nu?’ mompelde Guillaume met zijn gezicht in mijn hals. ‘Ik miste je.’

Ik maakte me van hem los. ‘Ik heb een cadeautje voor je.’

Ik reikte hem een van de boeken aan die ik net had gekocht.

Guillaume wreef met zijn hand over de kaft van het boek. ‘Een nieuwe editie van *A Moveable Feast*. Wat een mooie cover, die kende ik nog niet.’

‘Is het niet geweldig?’ zei ik enthousiast. ‘Sylvia had ’m speciaal voor ons apart gehouden.’

Guillaume drukte een kus op mijn wang. ‘Dank je wel, lieverd,’ zei hij, terwijl hij het boek opzijlegde, ‘maar kijk hier eens naar.’

Guillaume wees een rij boeken aan en ik zag direct dat hij ze had gehergroepeerd.

‘Hoe vind je het zo?’ vroeg hij. ‘Ik heb ze nu op druk gezet.’

‘Veel beter,’ beaamde ik.

‘Daar hoopte ik al op,’ zei hij met een glimlach.

Guillaume gaf me een kop thee aan en ik liet me neerzakken op het krukje, waarop ik ook de eerste keer dat ik hem ontmoette zenuwachtig had plaatsgenomen. Ik dacht terug aan die dag in de lente en ik kon me niet voorstellen dat ik toen niet direct had gezien dat Guillaume mijn grote liefde was. Het krukje was ondertussen mijn krukje geworden. Ik zat er altijd op als ik hier was en vond het stiekem zelfs vervelend als iemand anders erop plaatsnam.

Terwijl we zwijgend aan onze thee nipten keek ik de boekenstal rond. De kraam had de afgelopen zomer een geheel nieuwe look gekregen waar we samen aan hadden gewerkt. Natuurlijk had de boekenstal nog gewoon zijn *vert wagon* groene kleur, maar we verkochten nu alleen nog maar boeken van onze favoriete schrijvers met daarnaast notitieboekjes en ander schrijfgerei, zodat de aspirant-schrijvers die naar Parijs kwamen om hun dromen na te jagen direct aan hun nieuwe carrière konden beginnen.

De kraam was de afgelopen zomer steeds populairder geworden. Jonge mensen vanuit de hele wereld wisten onze boekenstal te vinden en dat kwam voornamelijk door Guillaume. Hij kon de bezoekers uren boeien met verhalen over zijn liefde voor het schrijverschap, over de rituelen van bekende schrijvers en natuurlijk over boeken, zodat iedereen de boekenstal weer verliet met handenvol tips, nieuwe inspiratie en nog grotere dromen. We konden met trots zeggen dat deze plek dé ontmoetingsplaats was geworden voor jonge mensen die niets liever wilden worden dan de nieuwe Hemingway of Fitzgerald. En wilden deze bezoekers nog dieper in de levens duiken van de groep schrijvers van de Lost Generation, dan konden ze bij mij een tour boeken, waarbij ik hen alle plekken liet zien die voor deze schrijvers zo belangrijk waren geweest, al draaide de tour voornamelijk om Hemingway's leven.

‘Waar zit je aan te denken?’ vroeg Guillaume nieuwsgierig.

Ik draaide me naar Guillaume toe. ‘Aan dat ik zo gelukkig ben met jou.’

Guillaume kuste me. ‘En ik met jou, lieverd.’

Ik legde mijn hand in die van Guillaume. Zwijgend keken we naar de voorbijgangers. Twee mensen liepen met een grote kerstboom langs de kraam.

‘Wanneer gaan wij trouwens een boom kopen?’ vroeg ik.

‘Ik heb nooit een kerstboom in huis,’ biechtte Guillaume op. ‘Geen kerstboom?’ riep ik verschrikt.

Mijn reactie was vrij overdreven, want ik had de laatste jaren met mijn ex-verloofde Peter ook niet veel zin gehad in de kerst en vond een kerstboom in huis maar gedoe. Iedere kerst was hetzelfde: eten, opgeprikt zitten, en wanneer mijn ouders hadden besloten om met kerst over te komen vanuit Boston deed ik weken van tevoren geen oog dicht. Niet zozeer vanwege mijn vader, maar kerst vieren met mijn moeder was één grote uitputtingslag. Alleen nu het ernaar uitzag dat Guillaume en ik samen zouden zijn tijdens onze eerste kerst, kon het me allemaal niet uitbundig genoeg zijn.

‘Wil je dan zo graag een kerstboom?’ vroeg Guillaume.

‘Heel graag,’ antwoordde ik. ‘Ik wil ’m samen met jou optuigen en er dan de hele kerst samen naar kijken, met zijn tweetjes.’

‘Alleen niet op kerstavond dan.’

‘Hoezo niet?’ vroeg ik verbaasd.

‘Ik heb in de wandelgangen gehoord dat Sofia ons wil uitnodigen voor een diner op kerstavond. Het wordt haar eerste kerst sinds lange tijd met haar vader en ze wil het groots aanpakken. Volgens mij wil ze Lizzy ook vragen om kerst in Parijs te komen vieren.’

‘O,’ antwoorde ik lauw, want hoe lief ik Sofia ook vond, ik had dit jaar weinig zin in verplichtingen. Ik wilde samen met Guillaume zijn, zonder andere mensen om ons heen, dan was ik het gelukkigst.

‘En mijn ouders hebben gevraagd of we met kerst naar hen toe komen voor het kerstdiner en om een paar dagen met hen door te brengen,’ voegde hij eraan toe.

‘Heb je gezegd dat we daar nog over zullen nadenken?’

Guillaume keek me schuld bewust aan. ‘Ik heb eigenlijk al ja gezegd.’

‘Maar zijn we dan helemaal niet met ons tweetjes deze kerst?’

Ik probeerde de teleurstelling niet te laten doorklinken in mijn stem, maar ik zag dat Guillaume doorhad dat ik hier niet echt naar uitkeek.

‘Ik zie mijn ouders al vrij weinig en ik wil zo graag dat ze je goed leren kennen. Sorry dat ik het niet eerst met jou heb overlegd. Zal ik het afzeggen?’

Ik schudde mijn hoofd, ik wilde niet degene zijn die feestjes afzegde, vooral niet die van de ouders van mijn geliefde.

‘Het is al goed,’ draaide ik bij. ‘We hebben tenslotte de hele maand december om samen te zijn en te genieten van Parijs in kerstsferen. Ik kan niet wachten om de kerstboom in de Galeries Lafayette te zien. Daar gaan we toch wel samen heen?’

Guillaume lachte. ‘Natuurlijk gaan we daarheen. En we gaan samen nog veel meer fijne dingen doen.’

Gerustgesteld door deze belofte, gaf ik Guillaume een kus en zette mijn lege mok thee naast me neer op de grond. Ik keek op mijn horloge en stond op.

‘Ik moet gaan, lieverd. Ik heb over drie kwartier een nieuwe tour.’

Guillaume kwam voor me staan, sloeg mijn shawl nog eens strak om mijn nek en trok mijn muts tot ver over mijn oren.

‘Zo,’ zei hij tevreden. ‘Het is koud en ik wil niet dat je ziek wordt.’

Hij gaf me een kus op mijn neus, bijna het enige stukje van mijn gezicht dat nog vrij was.

‘Ik zie je straks thuis, oké?’

‘Sorry,’ klonk er opeens een stem achter ons.

Guillaume en ik draaiden ons tegelijkertijd om en een beeldschoon meisje van ongeveer halverwege de twintig keek ons met haar grote, donkere ogen aan.

‘Ik ben op zoek naar Guillaume Selier,’ zei ze met een accent dat ik niet kon thuisbrengen.

‘Dat ben ik,’ zei Guillaume vriendelijk. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Ik hoopte eigenlijk dat je wat van mijn vragen zou kunnen beantwoorden.’ Ze stak verlegen haar hand uit. ‘Ik ben Valentina uit Brazilië en wil graag schrijver worden.’

Guillaume pakte de hand van het meisje vast en glimlachte. ‘Hallo Valentina uit Brazilië. Dan ben je hier aan het goede adres. Ga lekker zitten, ik schenk een kop thee voor je in en daarna wil ik alles van je weten.’

Ik zag hoe het meisje op mijn krukje plaatsnam en bewonderend opkeek naar Guillaume die direct met de thee aan de slag ging. Ze trok haar muts af en een zee van donkere krullen viel soepel over haar schouders.

‘Guillaume,’ zei ik, omdat het leek of hij vergeten was dat ik er ook nog stond. ‘Ik ga, oké?’

Guillaume kwam op me af lopen en gaf me een lange kus.

‘Tot straks, mijn liefste. App me als je onderweg naar huis bent. Dan begin ik alvast aan het eten.’

Ik knikte, maar toen ik wegliep van de boekenstal kon ik het niet laten om nog even om te kijken. Guillaume had met een grote glimlach plaatsgenomen tegenover het meisje. Terwijl hij begon te praten, zag ik hoe hij zijn hand even op haar knie legde.

Zuchtend draaide ik me om, ik had opeens weinig zin meer in de tour waar ik normaal zo naar uit keek. Ik hoopte maar dat de middag snel voorbij zou gaan zodat Guillaume me weer in zijn armen kon sluiten.